

EDITORIAL

Els qui fem *la rella* volem que aquest 3.er número siga un petit homenatge a Antoni Bru i Gómez, del qual ens reconeixem deixebles, amics i hereus. Hereus de les seues idees, de les seues il·lusions i sobretot, de la seua humanitat.

Toni, el Bru (com l'anomenàvem entre nosaltres), és un dels nombrosos desconeguts que al llarg de tots els Països Catalans han treballat i/o treballen silenciosament i diària pel nostre país. Hem intentat apropar la seua persona i la seua significació política a tots els lectors de *la rella* a través d'unes pàgines escrites per alguns dels seus amics que més treballaren amb ell, o que fins i tot es formaren sota el seu mestratge en uns anys durs i difícils.

A nivell local o familiar poden fer-se-li (com a qualsevol de nosaltres), alguns retrets amb més o menys mala bava. Però ací, el que ens interessa remarcar, allò que hauríem d'aprendre d'aquest home, és la coherència del seu pensament i la seua coherència política. En ell, les dues coses marxaven paral·leles com les vies del tren.

En els dies que vivim, on només per rovellar una mica la consciència nacional i de classe, no crear maldecaps i dir que res no pot funcionar millor, tenim quasi assegurada una tranquil·litat ensopidora, és sumament gratificant recordar la gran lliçó que ens deixà Antoni Bru: la seua absoluta coherència. Mai no intentà pujar-se'n a cap «carro», mai no anà davant de ningú (si més no, físicament; intel·lectualment, com ben bé assenyala Andreu Castillejos, el seu pensament anava molt més depressa que les seues paraules), tampoc darrere. Volia avançar juntament amb tots. Ara bé, sempre era el pri-

mer a suggerir, a proposar, a posar en marxa noves tàctiques...

Lligat a tot això, un altre tret que el caracteritzava, era una absoluta confiança en què el futur del nostre país depenia (i depén) dels més joves. No veia en nosaltres cap tipus de competència, sinó que el teníem sempre a la nostra disposició. I els ulls se li obrien com a mangranes quan veia els més joves enlairant senyeres i cridant PP.CC. i Estatut d'Autonomia.

També els qui fem *la rella*, volem que en aquest número, Toni Bru només siga un botó de mostra i l'homenatge que des d'aquestes planes li retem, també ho siga per a tots els hòmens i dones que al llarg dels temps han treballat i/o continuen treballant de manera silenciosa i callada pel futur del nostre poble, per la nostra llibertat nacional, o almenys per una Autonomia digna que no ens fes sentir-nos mutilats, i no el vergonyós *estatutet* que a hores d'ara estem patint.

I vaja també des d'aquí el nostre record per a Miquel Grau, a qui els cartells de la Diada del 9 d'octubre se li quedaren enganxats a les mans quan un feixista, *alicantino él*, li llençà des d'un terrat un maó i li obrí el cap. «Açò passà a Alacant...» diu la cançó, i d'això ja fa vuit anys.

I també per a tots aquells que han patit les misèries de l'exili sense haver deixat mai d'estimar el seu país.

Aquestes ratlles en reconeixement i homenatge a tots ells.

* *

Per acabar, ens cal dir que som plenament conscients de l'excessiu retard que ha tingut l'eixida d'aquest 3.er número. Però, heu de comprendre que la majoria dels membres del Consell de Redacció estem estudiant, i quan hi ha examens doncs, ja se sap. De tota manera, esperem que el 4.^{rt} número no tarde tant en aparèixer.

Arribats ací, caldria recordar que el període de treball que ens marcàrem al 1.er número de *la rella* s'acosta a la seua fi. Ja estem treballant en el 4.^{rt} número, el qual serà el darrer d'aquest període. Encara no sabem

què passarà amb *la rella* però, per a fer una valoració del treball fet durant aquestos tres números i decidir si continuem o no, us agrairíem que ens enviàreu cartes donant-nos la vostra opinió: què us sembla, què milloràrieu, què no us agrada, i si val la pena que continuem fent-la o no, etc.

Esperem les vostres notícies i al proper número ja us direm què hem decidit.